

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/79/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211010009
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4211010009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného I. S. , pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/ a § 127 odsek 3) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného I. S. proti rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 06.03.2014, sp. zn. 11T/2/2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 30. októbra 2014 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

Obžalovaný

I. S. , narodený XX.XX.XXXX v S., trvale bytom

O. S. číslo XXX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 7 Trestného zákona (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona a po zistení priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s a na výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona z r u š u j e s a výrok o treste uloženom obžalovanému I. S. právoplatným:

- rozsudkom Okresného súdu Komárno z 11.08.2011 sp. zn. 14T/55/2011,

- trestným rozkazom Okresného súdu Levice z 26.09.2011
obžalovanému doručeným 28.09.2011,

sp. zn. 3T/169/2011,

- trestným rozkazom Okresného súdu Komárno z 29.03.2012
obžalovanému doručeným 04.04.2012,

sp. zn. 3T/101/2007,

- trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo 17.04.2012
obžalovanému doručeným 20.06.2012,

sp. zn. 1T/18/2012,

- rozsudkom Okresného súdu Komárno z 29.11.2012 sp. zn. 3T/16/2008,

- rozsudkom Okresného súdu Levice z 18.11.2013 sp. zn. 4T/84/2013,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci v senáte napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného I. S. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/ a § 127 odsek 3) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 14.10.2010 v čase okolo 19.00 hodine v Bátorových Kosihách pred obecným úradom na lavičke, kde sedel s H. D., narodeným XX.XX.XXX (ďalej len „poškodený“), počas rozhovoru mu siahol do vnútorného vrecka saka a chcel mu vybrať peňaženku, ktorú však poškodený svojou rukou zachytil a začali sa o ňu vzájomne naťahovať, následne obžalovaný povedal poškodenému, že ak mu peňaženku nedá, tak zdochne a stiahol ho z lavičky na zem, v dôsledku čoho poškodený padol na ruku, potom mu šliapol na členok pravej nohy a najmenej dvakrát ho kopol do nohy, nakoniec sa mu podarilo vytrhnúť peňaženku z ruky poškodeného, z ktorej vybral 330,- eur, po čom peňaženku odhodil a utiekol na neznáme miesto, ktorým konaním spôsobil poškodenému škodu vo výške 330,- eur a zranenia, a to prasklinu v oblasti vonkajšieho členka pravej nohy a pohmoždenie ľavej ruky a zápästia vpravo, ktoré si vyžiadali liečenie v trvaní štyroch až piatich týždňov.

Za tento prečin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 7 Trestného zákona (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 Trestného zákona a po zistení priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona), § 42 odsek 1 a § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom strázenia a podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na štyri roky, súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušiac výrok o treste právoplatného rozsudku súdu prvého stupňa z 11.08.2011 sp. zn. 14T/55/2011 a výrok o treste právoplatného rozsudku súdu prvého stupňa z 29.11.2012 sp. zn. 3T/16/2008 (v spojení s uznesením z 20.08.2013 sp. zn. 3T/16/2008), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalším samostatným výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 330,- eur.

Obžalovaný, ktorému bol napadnutý rozsudok oznámený vyhlásením v jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa konanom 06.03.2014, ihneď po tomto oznámení, teda včas podal odvolanie smerujúce „proti celému rozsudku“, ktoré do konania verejného zasadnutia Krajského súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) neodôvodnil.

Po splnení všetkých podmienok a predpokladov ustanovených v § 293 odsek 7 Trestného poriadku sa verejné zasadnutie odvolacieho uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci plnenia tejto svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu prieskumnej povinnosti odvolací súd (ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávanú vec, v ktorej bola obžaloba podaná 12.01.2011, na rozhodnutie 22.07.2014) preskúmal výrok o vine, výrok o treste a výrok o náhrade škody (teda všetky výroky) napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného zrejme smerovalo a správnosť postupu konania týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúceho, a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti a v jej rozsahu odvolací súd zistil, že na strane jednej v konaní predchádzajúcom všetkým preskúmaným výrokom napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd ďalej zistil, že dokazovaním vykonaným v prejednáwanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa na strane jednej boli objasnené iba všetky tie základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/ a písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine a o poškodeným uplatnenom nároku na náhradu škody, na strane druhej súd prvého stupňa na hlavných pojednaniach v prejednáwanej veci nevykonával všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých skutočností a okolností dôležitých pre rozhodnutie o obžalovanému ukladanom treste, a to z hľadiska trestu súhrnného, uloženie ktorého podľa § 42 Trestného zákona obžalovanému nepochybne prichádzalo do úvahy, teda v konečnom dôsledku tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 odsek 10, odsek 11 a § 119 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Následne na rozdiel od tých skutkových zistení a právnych úvah súdu prvého stupňa relevantných v hore naznačenom smere pre jeho rozhodnutie o vine obžalovaného a o poškodeným uplatnenom nároku na náhradu škody, skutkové zistenia v hore naznačenom smere relevantné pre jeho rozhodnutie o treste, uloženie ktorého obžalovanému v prejednáwanej veci prichádzalo do úvahy, sú nielen neúplné a nejasné (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku), ale pokiaľ ide o právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval vzbudzujú tiež pochybnosti o platnosti pravidla „iura novit curia - súd pozná právo“ (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku).

Z dôvodu vyššie uvedeného odvolací súd na verejnom zasadnutí dokazovanie v hore naznačenom smere postupom podľa § 269 Trestného poriadku sám v prejednáwanej veci doplnil dokazovanie a to po zadovážení všetkých trestných spisov o v tomto smere relevantných skorších odsúdeniach obžalovaného (súdu prvého stupňa zn. 2T/199/2006, sp. zn. 3T/101/2007, Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/18/2012 a Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/84/2013) prečítaním tých v nich (ako aj v už skôr súdom prvého stupňa pripojených spisoch súdu prvého stupňa sp. zn. 3T/16/2008, sp. zn. 14T/55/2011 a Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/169/2011) sa nachádzajúcich, ale aj ďalších

(rozsudky súdu prvého stupňa z 08.12.2011 sp. zn. 2T/131/2007 a odvolacieho súdu z 24.04.2011 sp. zn. 3To/92/2012) rozhodnutí a iných listín, ktoré mohli mať a napokon aj mali podstatný vplyv a význam na rozhodnutie o súhrnnom treste, uloženie ktorého obžalovanému v prejednávanej veci zodpovedalo zákonu, teda najmä:

Podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššie z nich.

Podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 odsek 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 odsek 7.

Podľa § 42 odsek 3 Trestného zákona ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený, alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Podľa § 44 Trestného zákona, súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Aj z dôvodov vyššie uvedených na rozdiel od častí týkajúcich sa výrokov o vine obžalovaného a o poškodeným uplatnenom nároku na náhradu škody ani odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa výroku o treste nie je v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa nielen (aj keď predovšetkým) nezistil všetky, ale aj správne nevyhodnotil viaceré zistené skutkové zistenia dôležité pre nielen pre rozhodnutie o uložení súhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému aj vo vzťahu k výrokom o treste trestného rozkazu súdu prvého stupňa z 29.03.2012 sp. zn. 3T/101/2007, trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo 17.04.2012 sp. zn. 1T/18/2012, trestného rozkazu Okresného súdu Levice z 26.09.2011 sp. zn. 3T/169/2011 a rozsudku Okresného súdu Levice z 18.11.2013 sp. zn. 4T/84/2013, ale aj vo vzťahu k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, ktorý síce bol obžalovanému uložený v rámci ukladania mu súhrnného trestu v prejednávanej veci zrušovaným rozsudkom súdu prvého stupňa z 11.08.2011 sp. zn. 14T55/2011, uložení ktorého však v prejednávanej veci bránil zákaz „reformacio in peius - zmeny k horšiemu“, pretože tento vedľajší trest obžalovanému nebol v rámci

súhrnného trestu obžalovanému uložený iným skorším právoplatným (a odvolaním prokurátora podaným v neprospech obžalovaného tiež nenapadnutým) rozsudkom súdu prvého stupňa z 29.11.2012 sp. zn. 3T/16/2008, ktorým bol podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušený výrok o treste skoršieho rozsudku súdu prvého stupňa z 11.08.2011 sp. zn. 14T/55/2011, teda nepochybne skôr, než sa tak stalo (a opäť) napadnutým rozsudkom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú aj skutkové zistenia, pre ktoré súd prvého stupňa považoval použitie ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona pri ukladaní trestu obžalovanému za v zmysle § 38 odsek 7 Trestného zákona neprimerane prísne a to zvlášť s prihliadnutím na to, že podľa v dobe vyhlásenia napadnutého rozsudku účinného znenia ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona neprichádzalo do úvahy žiadne iné zvýšenie dolnej hranice zákonnej trestnej sadzby tzv. asperačnou zásadou. Aj náprave tejto zrejmej chyby, ktorej sa súd prvého stupňa dopustil vo výroku o treste uloženom obžalovanému napadnutým rozsudkom bránila absencia odvolania prokurátora smerujúceho proti výroku o treste napadnutého rozsudku a podaného v neprospech obžalovaného.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú iba tie správne a úplné relevantné právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval resp. mal spravovať, keď posudzoval vyššie uvedené skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu, ktorý napadnutým rozsudkom obžalovanému uložil, resp. uloženie ktorého obžalovanému prichádzalo v prejednávanej veci do úvahy.

Pokiaľ ide o ostatné právne úvahy (ale aj skutkové zistenia) súdu prvého stupňa dôležité pre určenie druhu trestu a jeho výmery, tieto sú v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuté a odvolací súd považujúc ich za správne a (s výnimkou ďalej uvedenou aj) úplné preto na ne iba poukazuje, nepovažujúc ich za potrebné ani pozmeniť, ani inak (ako ďalej uvedeným, zaradenia obžalovaného na výkon uloženého mu trestu odňatia slobody sa týkajúcim spôsobom) doplniť.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/);
- ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy;
- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len v časti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil iba vyššie uvedené, zákonné dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku na podklade odvolania obžalovaného zrušil

napadnutý rozsudok iba vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku napraviac všetky vyššie uvedené zistené chyby, ktorých sa súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vo výroku o treste uloženom obžalovanému dopustil, rozhodol sám rozsudkom tak, že na podklade jednak súdom prvého stupňa vykonaným ale aj (a predovšetkým) odvolacím súdom doplneným dokazovaním zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre rozhodnutie o treste, uloženie ktorého obžalovanému v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy a ich zákonu zodpovedajúcim vyhodnotením, tomuto uložil podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 7 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 písmeno l/, písmeno n/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti a po zistení dvoch v § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona uvedených priťažujúcich okolností), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu v prejednávanej veci bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin a to trestným rozkazom súdu prvého stupňa z 17.12.2007 sp. zn. 2T/62/2007 za trestné činy krádeže podľa § 247 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona účinného do 01.01.2006 a iné trestné činy vo výmere jeden rok a šesť mesiacov, z výkonu ktorého bol prepustený 19.02.2010), zrušiac podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona výroky o trestoch uložených obžalovanému skoršími rozsudkami súdu prvého stupňa z 11.08.2011 sp. zn. 14T/55/2011, z 29.11.2012 sp. zn. 3T/16/2008 a Okresného súdu Levice z 18.11.2013 sp. zn. 4T/84/2013 a trestnými rozkazmi súdu prvého stupňa z 29.03.2012 sp. zn. 3T/101/2007, Okresného súdu Levice z 26.09.2011 sp. zn. 3T/169/2011 a Okresného súdu Galanta zo 17.04.2012 sp. zn. 1T/18/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd (zvlášť s prihliadnutím na obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 322 odsek 3 veta druhá Trestného poriadku) mal za to, že tento druh (nepodmienečný trest odňatia slobody) a výmera (pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby činiacej sedem rokov až šestnásť rokov), obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého súhrnného trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukládanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona, teda spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavineniu, pohnútku, nezistenej poľahčujúcej a zisteným dvom priťažujúcim okolnostiam, osobe obžalovaného (mnohonásobný, z hľadiska majetkovej trestnej činnosti špeciálny recidivista, sústavne páchajúci zvlášť majetkové trestné činy, ktorý v prejednávanej veci zažalovaný zločin spáchal krátko po prepustení z vyššie označeného, za majetkovú trestnú činnosť mu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody), jeho pomerom a možnostiam jeho nápravy a preto je tiež podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.